

2019. március–
június

A Pesthidegkúti Waldorf Iskola lapja, 3. évfolyam 4. szám

ifj

újság

A címlapon látható kép az 5. osztály festésóráján készült, Kulcsár Kata munkája.

Tartalom, Impresszum 2

Családi nap 3

Kincskereső

A kitaró kisbéka – Kovács Ágnes meseterapeuta rovata 4–5

A meséhez az illusztrációt Szalai-Szabó Emma, Balázs Nelli, Hidasnémeti Julcsi, Kápolnai Lili készítette

Iskolai élet

Kiállítás a Barabás Villában 6–7

1. osztály 8–9

4. osztály 10

MÉHEK – A rajzás 11

Olimpia 2019 – 5. osztály 12–13

Reneszánsz epocha – 7. osztály 14–15

Soltész Emma: NAPTÁR 2019. július–augusztus 16–17

Emma eredeti, 2020-as, 12 havi naptára a 2019/2020-as tanév Bazárján lesz kapható!

A nyolcadik év – Galsai Zsoltot kérdeztük 18–19

Shakespeare: Vízkereaszt, vagy bánom is én – a 8. osztály előadásában 20–21

Erdély – 10. osztály 22–23

Parszifál epocha – 11. osztály 24–25

Waldorf-diplomaelőadások – 12. osztály 26–27

Mezőgazdasági munka Legénden – 9. osztály 28

Zene Kovács Áron: Zene a gyakran heverők számára 29

Kvartett Megkérdeztük 30–31

Könyvtarisznya Roderick Gordon: *Spiral* (regényrészlet) – fordította: Császma Dániel . . . 32–33

ifjÚjság – Pályázat 2019 34

Programajánló Kirándulás – Lőrinczné Deák Eszter rovata 35

Gyereksarok Rejtvények, feladványok – György Kristóf 36

Impresszum

A Pesthidegkúti Waldorf Iskola kéthavonta megjelenő lapja • Szerkesztők: Fűrjes Gabriella, Kovács Ágnes, Szűcs-Buzási Ágota • Művészeti vezető: György József • Olvasószerkesztők: Magyar Judit, Szűcs-Buzási Ágota • Tördelő: Tóth Norbert, Ligetfalvi Zsolt • Megjelenik kéthavonta • Kiadja a Pesthidegkúti Waldorf Iskola • Felelős kiadó: Kökénydy Ákos • Az iskola címe: 1028 Budapest, Kossuth Lajos u. 15–17. • Telefon: +3613974468 • Honlap: <http://www.phwi.hu> • E-mail: lapszerk@phwi.hu • Nyomdai kivitelezés: Cewe Magyarország Kft., 1135 Budapest, Béke u. 21–29. • Nyomdai üzletágvezető: Halasi István

CSALÁDI NAP 2019

Nagyon jól sikerült az idei tanév családi napja is. Sokan voltunk, és felhőtlen, játékos délelőttöt töltöttünk együtt az iskola udvarán és a kertben. A bográcsban főtt paprikás krumpli két pillanat alatt, az uborka feleannyi idő alatt fogyott el. Jó volt látni a játszó gyerekeket és szülőket. A szalagtánc is nagyon szép volt, perfektül ki- és betekergettük. Boldog pillanatként viszem tovább!

Pintér Eszter

Segítőkutyák a mindennapokban – iskolai érzékenyítés két oktatóval és négylábú barátaikkal

A Tordasi Közhasznú Állatasszisztált Terápiás és Oktatási Egyesület elnöke, Fedák Krisztina és gyógypedagógus kollégája segítségével 5 segítő/terápiás kutyával különböző sérüléssel élő gazdák és segítőkutyáik mindennapi életébe engedtek bepillantást nyerni.

A pályázat keretein belül 3 osztályban (2., 3., 4. osztály) tettek látogatást.

Szívesen jönnek máskor is!

A KITARTÓ KISBÉKA

(orosz népmese)

Pliccs és placcs. Hip és hopp. Kisbéka ide-oda ugrált a sáros pocolyában. Ott volt vele anyja, apja meg huszonhét testvére. Mindnyájan a pocolyában ugráltak, lubickoltak, evickéltek és tempóztak.

„Biztosan nem ér véget a világ ennél a sáros pocolyánál!”

– merengett magában

Kisbéka egyik nap, és azzal – pliccs és placcs, hipp és hopp – kiszökökent a pocolyából, és keresztülugrált a tanyaudvaron.

Elugrált az ól mellett, ahol a malacok feküdtek, és maga után hagyta a ketrecet is, ahol a tyúkok kotkodáltak. Végre aztán az istállóhoz érkezett. „Érdekesnek tűnik” – gondolta magában, és beugrált.

Az istálló hatalmas volt és üres! Sehol egy teremtetett lélek! Így aztán ott ugrabugrált egész álló nap – szénából ki, szénába be. Amikor a nap az ablakpárkány alá bukott, és az istállóban megnyúltak az árnyak, Kisbéka úgy döntött, hogy ugrik még egy utolsót – egy jó nagyot –, mielőtt hazaindul. Így is tett, de CSOBBBB!!! Egy tejszínesköcsögben landolt!

Pliccs és placcs. Hip és hopp. Kisbéka kapálózott.

„A mindenit! – gondolta. – Ez a legfurcsább víz, amiben valaha jártam. És a legsíkosabb is!”

Megpróbált kimászni a köcsögből, de folyton megcsúszott az oldalán, és mivel a köcsög túlságosan mély volt, nem tudta megvetni a lábát az alján, hogy elrugaszkodjon, és kiugorjon belőle.

„Itt ragadtam!” – döbönt rá végül, és segítségért brekegett. Ám az istálló üres volt. Odakint beesteledett, a családja pedig messze volt.

Pliccs és placcs. Híp és hopp.

Kisbéka egyre tempózott is tempózott. Minden erejével azon volt, hogy kint maradjon a feje a tejszínből, de tudta, hogy előbb-utóbb kifogy majd az erőből. Akkor aztán menthetetlenül a köcsög fenekére süllyed, és megfullad!

Kisbéka egyre csak gondolkodott. Az édesanyjára gondolt – arra, hogy mennyire fog hiányozni reggelenként a vidám brekegése.

„Nem adhatom fel, és nem is adom!” – biztatta magát, és még elszántabban tempózott.

Aztán az édesapja jutott az eszébe, hogy soha többé nem foghatnak együtt legyet hosszú, ragacsos nyelvükkel. „Nem adhatom fel, és nem is adom!” – motyogta ismét, és még erősebben tempózott.

Hirtelen valami furcsát érzett. Hátyás lábai alatt mintha nem lett volna többé nedves és csúszós a tejszín. Inkább keménynek és darabosnak tetszett. Nem csoda, hiszen kitartó Kisbéka vajjá köpülte a tejszínt szüntelen tempózásával! Ráállt hát a kemény vajra, erős hátsó lábaival elrugaszkodott, és egy hatalmas ugrással kint termett az istálló kővén. Aztán Kitartó Kisbéka egyenesen hazaugrált, és – pliccs és placcs, híp és hopp – holta napjáig vígan ugrándozott az övével a sáros pocsolójában.

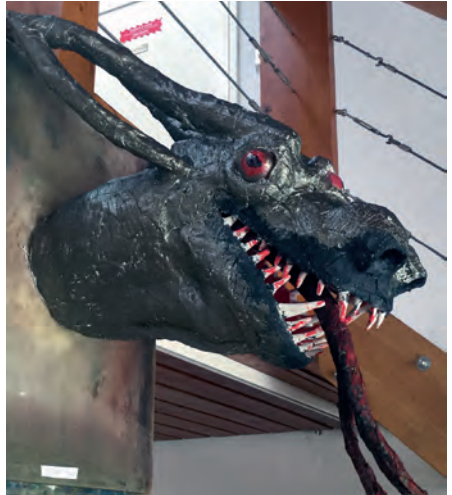

Kiállítás a Barabás Villában – 2019

Kellemes, élményekben gazdag, aktív délutánt tölthettünk idén is (április 3-án) a Barabás Villában! Nagy örömmel és izgalommal szerveztük ezt az eseményt. Egész évben készülünk rá, hiszen számunkra is – az érintett szaktanárok számára – kitüntetett pillanat együtt látni faragásokat, szövéseket, babákat, festményeket, rajzokat, plasztikákat, és még sorolhatnám. Idén még teljesebb képet láthattatok, hisz az 1. osztálytól a 11. osztályig mindenki bemutatkozott. A kiállítás után fellépett a Kiszenekar több darabbal, majd a 11. osztály szép euritmiabemutatóját láthattátok, és végül a drámafaktosok izgalmas előadása koronázta meg az estét. Élményekkel gazdagon zártuk le a napot. Nagyon sokan eljöttetek!

Köszönjük a közreműködést a kollégáknak, Gát Annának, Galsai Zsoltnak, Pintér Eszternek és Kiss Péternek! Köszönjük a részvételt a fellépő diákoknak! És köszönjük a szülőknak a büfét, a sok-sok nomságot, és Martinez Juditnak, Déry Emőkének a szervezést.

A szervező tanárok:
Tompai Ildikó, Seller Orsi, Katona András, Erdős Edina

ÉRKEZÉSÜNK TÖRTÉNETE

– KÉPEK AZ ELSŐ OSZTÁLY ÉLETÉBŐL

ŐSZ

Esős reggelre ébredtünk. Telve izgalommal, várakozással. Kicsit félünk is, előttünk az ismeretlen. Ugyan csak pár lépés vezet át a virágkapun, mégis mind érezzük, hogy mostantól minden megváltozik, egy nagy kaland veszi kezdetét. Lassan, óvatosan indul a szekerünk, de pár hét múlva már vidáman zötyög, énekszó kíséri útján. Mesés tájakon utazunk, Gyöngyharmat Pallo nyomában járunk, és első füzetünk megtelik

varázslatos formákkal. Amióta megismertük az egyenest és a görbét, felismerjük őket mindent, és tudjuk, nagy titok birtokába jutottunk: minden betű, minden szám az egyenes és a görbe megismerésével beköltözött a kezünkbe, lábunkba, szívünkbe, már csak elő kell csalogatni őket. Hamar megtanuljuk, mi merre található a kis házban, az udvaron, és egyre bátrabban merészkedünk be a nagy épületbe is. Tudjuk, a csengettyű nekünk szól, szaladunk a hang irányába és már keressük is a párunkat. Reggelente állatokká változunk, gördülünk, kúszunk, mászunk, szökdecselünk. Aztán elcsendesedünk, mert elindul a meselabda, egymás történeteit hallgatjuk. Halk énekszóval fellobban a gyertya lángja és már mind jól tudjuk, ideje együtt köszöntenünk az új napot. Természetes, hogy ezután énekek, versek, mondókák következnek és alaposan

megmozgatjuk a legapróbb porcikáinkat is. Újra elcsendesedünk és büszke iskolásként padba ülünk. Mesét hallgatunk, és a füzetünkbe dolgozunk. Gyorsan telik az idő, már itt is a tízórai. Kendőt osztunk, áldást mondunk, csendesen beszélgetve majszoljuk a szendvicseinket és möhön kortyoljuk a mézes teát. Ha már szép rend van az asztalunkon, uccu neki, irány az udvar. Fára mászunk, hintázunk, kergetőzünk, hajóra szállunk és barátkozunk. Egy szép őszi reggelen meglepetés fogad, a Táblatündér nagy titokban új képet készített. Őszi erdőben járunk, ahol Rozi, egy hozzánk hasonló kisiskolás, kalauzol minket, miközben nap, mint nap új barátságokat köt. Rozi kalandjairól rajzok készülnek, amikben ott rejtőzik egy-egy betű, melyek apránként előmerészkednek, és beköltöznek az új füzetünkbe. Péntekenként reggel a Nagyréten kezdjük a napot. Felfedezzük a hétről hétre változó erdőt. A magaslatokról körültekintve gyönyörködünk a tájban, a fák közt lessük és kihallgatjuk a fecsegő madarakat. Terméseket és köveket gyűjtögetünk és az iskolába visszatérve polcaink díszévé válnak az erdő ajándékai. Egyre korábban sötétedik, borongós idők következnek, és egy nap új táblarajz fogad bennünket: sok kis színes manó fi ánkol a gyökerek és kristályok titokzatos, földalatti birodalmában. Több manó a terem rejtett zugaiba is beköltözik, és napról napra vándorol, mi pedig reggelente felkutatjuk őket. Mostanában mindent számlálunk: lépéseket, ugrásokat, hangokat, színeket, kezeket, lábakat, ujjakat, gesztenyét, makkot, babot, mindent, amit csak lehet. Új füzetünkbe pedig színes képeket és kék, meg piros számokat rajzolunk. A kézimunkaórákon lelkesen dolgozunk. Kötőtűket csiszolunk, gombolyítunk és elkezdünk kötni tanulni, ami bizony nem is olyan könnyű. A kézimunka- és euritmiaórák már rendszeresek az életünkben, most pedig újabb tanárokkal és az idegen nyelvekkel ismerkedünk. Lelkesen fogadjuk az új órákat, csak egy kicsit sajnáljuk, hogy kevesebbet játszhatunk az udvaron.

TÉL

Dideregve érkezünk reggelente, de a frissen főtt tea és az illóolaj mécses barátságos illata átmelegít bennünket. A reggeli tornázás helyét most átmenetileg közös éneklés váltja fel. Szüleink ölébe kucorodva, a kör közepén égő adventi gyertyák fényében gyönyörködve karácsonyváró dalokat énekelünk. A várakozás napjaiban hétről hétre változik a táblarajz és az évszakasztal. Minden hétfőn izgatottan érkezünk, hogy lássuk, milyen újdonság vár ránk, hogyan népsül be lassan a barlang-istálló, és várjuk, hogy az égen felragyogjon a csillag.

Egyre magabiztosabban és bátrabban mozgunk az iskolában. Barátságaink, szövetségeink alakulnak, mindenki megtalálja a maga társaságát, s a számára különösen kedves foglalatosságokat. Fonaljátékkal, viaszgyurmával és puha mesegyapjúval melegítjük át kezeinket. Péntekenként az erdő helyett most a színek titokzatos világában kalandozunk. Bő vízzel festünk és élvezettel gyeljük, hogy szalad ecseteink nyomán a híg festék a nedves papíron. Formák keletkeznek, átváltoznak és egymásba olvadnak. Egy januári reggelen a harmadikosok meglepetéssel érkeznek hozzánk és kis kedvcsináló keretében átadják nekünk a furulyáikat. Nagyon vártuk már ezt az alkalmat, izgatottan látunk neki a furulyázásnak.

TAVASZ

A téli napok lassan múlnak, azonban a tavasz első hírnökeit, a hóvirágokat hamar felfedezzük az iskola udvarán. A Tölgyes tisztás meséit hallgatjuk, és ismét formákat rajzolunk. Most rengeteg sormintát készítünk, és nagy örömeinket leljük a formák ritmikus ismétlődéseiben. A zöld rügyek megjelenésével Rozi és barátai visszatérnek hozzánk, többjegyű és ritkán használt betűkkel ismerkedünk, lelkesen soroljuk az ábécé betűit, szóláncot játszunk és szógyűjteményeket írunk a füzetekbe. Péntekenként egyre gyakrabban látogatunk ki a reptérhez, gyeljük, hogy változik hétről hétre az erdő, hogy borulnak virágba a bokrok, fák, és hogy zöldül ki apránként minden. Az ősszel már kipróbált szalmabálák megvártak minket, hogy ismét akadálypályának használhassuk őket. A fák ágai, gallyai közt, a fűben, de még az égen tovatűnő felhőfoszlányokban is betűket, számokat vagy épp a műveletmanók jeleit

A zeneórákon kismadarakkal ismerkedünk, akik a furulya-fatörzsön lévő odúkat látogatva ki-be röppennek. Most ismét formákat rajzolunk. Mária gyermekéről szól a mese, és mi minden nap élénken tanácskozunk arról, hogy a történet főszereplője helyében hogyan is cselekednénk. A tél kiadós havazásokkal lep meg bennünket. Fehérbe borul minden, és mi vidám hócsatákba bocsátkozunk vagy kacagva csúszkálunk az udvaron. Alkalmanként meglátogatjuk a havas erdőt is, és óriási szánpók-pályává változtatjuk a domboldalakat. A téli szünetről visszatérve izgalmas, fordulatokban gazdag mese veszi kezdetét: egy bátor király történetét követjük nyomon, füzetekbe és a betűfánkra pedig újabb és újabb betűk érkeznek, sőt, most már rövid szavakat írunk és olvasunk is. Egyik nap új barátok érkeznek közénk egy zöld, egy kék, egy sárga és egy piros ruhába öltözött manócska személyében. Az ő történeteiket hallgatjuk, babocskákkal számolunk és a füzetekbe műveleteket írunk.

fedezzük fel. Ha elég csendesen járjuk az erdei ösvényeket, néha kísérorink is akadnak. Legnagyobb meglepetésünkre egyszer egy süvöltő pár is csatlakozott hozzánk. Mostanában csütörtökönként kincsnapot tartunk, amikor mindenki kedvére hozhat egy számára kedves apróságot. Ezeket titokban egy kosár mélyére, kendő alá rejtjük, majd megpróbáljuk kitalálni, melyik kincset ki hozhatta. Hamar rájövünk, minek ki a gazdája, mert már jól kiismertük egymást. Az utolsó epochánkban ismét a műveletmanók a főszerep, az ő történeteiket hallgatva számolunk, az eddig megtanultakat gyakorolgatjuk. Mostanra mindannyian megérkeztünk, otthon érezzük magunkat, és bár nagyon várjuk a meleg nyári napokat, mégsem szeretünk arra gondolni, hogy hosszú hónapokon át nem lesz tanítás. Szeretünk ide járni, együtt lenni, kicsit hiányozni fog az iskola a nyáron.

Bende Katica

Negyedik osztály

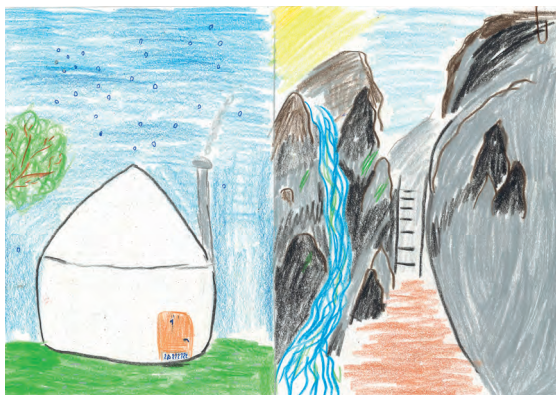
Osztálykirándulás

Szűz reggel átmentem a sziklákhoz, egy óra körül elindultunk Pomázra a hírmegállóra ahol találkozunk a többiekkel és busszal felmentünk Dobozykőre.

Amitkor megérkeztünk nagyon fájtunk de Gergő beöltött nekünk és így már jobb volt. Első nap esett a hó ezen mindenki nagyon csodálkozott. Másnap tíz óra körül elindultunk egy tízenyolc kilométeres túrára.

Először megértük a Prédikálószékét meg a Sám-orakadit. A Sám-orakadit nagyon izgalmas és szép volt. Harmadik nap reggel tíz óra el kellett hagyni a jurtákat. 10:45-kor elindultunk a buszhoz.

Pomáron Sili anyukája elvitt engem és Silit, a többiek pedig vissza indultak a hóval.

Nagyon nehezen megérkeztünk a jurtánkba, akkor még csak esett az eső!

De lassan el kezdett esni a hó! A mi jurtánkban tegnapról volt építve a kályha! Ezért nagyon lassan melegedett föl! Nagyon fájtunk, ezért behívtunk a falozásunkba próbáltunk elterelni a figyelmünket a hidegről! Lassan lassan ité lett, ezért bementünk a Szindely és vendég házába! Szerencsére ott meleg volt. Miután megeltük a vacsorát, megjárnélták Gergő szülőnapját, egy nagy csokitortával. Mindenki kapott belőle egy szeletet. Utána vissza mentünk a jurtába. Szerencsére már fölmelegedett a jurták!

Nagyon jó volt az osztálykirándulás!

Szonja

A rajzás

Március 22-én és 23-án tartottuk a „Beszélgetés a méhekről” estét és az országos iskolaméhész-találkozót az iskolában, amelyen vendégünk volt Nagy Tamás madarász és természetes méhész. Tamás meghívta a méhek iránt érdeklődőket az ópusztaszeri tanyavilágban lévő tanyájára, amelyet májusban egy kis csapattal meglátogattunk. Az öt hektáros területen önellátó gazdálkodást folytatnak. Megmutatta a különböző típusú természetes méhlikásokat a természetes kaptártól a rönkodúig. Láttunk felsőléces fekvőkaptárt, rakodókast, Kónya-féle természetes kaptárt, fonott kast, természetes rönkodúba telepített méhcsaládot és egy (ismert) vizsgálóládát is.

A kertben sétálva egyszer csak nagy zümmögésre lettünk gyelmesek.

Sebb ajándékkal nem lephették volna meg a méhek az iskolaméhészeket, mint hogy kirajzotak, és egy facsemete vékony törzsén fűrtben lógtak. A raj méhei láncban, egymás lábába kapaszkodva rácsimpaszkodtak a törzsre, a többiek pedig órájuk telepedtek, és ott csüngtek nagy nyugalomban. Nemrég repülhettek ki a kaptárból. Tamás szaladt a befogáshoz szükséges egyszerű eszközökért, mi pedig hallgattuk, nagy csodálattal közelről szemléltük a méheket, és meg is simogattuk őket. Kiderült, hogy rajzaskor nagyon szelídek és nem szúrnak.

Visszaérve Tamás megfogta a fiatal fa törzsét, kicsit elhajlította, majd egy hirtelen mozdulattal ráütött, mire a méhek legnagyobb része együtt belepottyant az odahelyezett befogókaptárba, csak kevesen maradtak az ágon. Befedte a kaptár tetejét, és már bent is voltak új lakásukban. Nagy zümmögés és röpködés támadt a fa törzse és a kaptár körül. Tamás a fémpohár és a madártoll

segítségével odakanalazta és söprögette a méheket a kaptár röpnylása elé. A nagy kérdés az maradt, hogy a méhanya is belekerült-e a ládába, mert a méhek őt követik és veszik körül. A következő 15-20 percben a méheket gyelve jöhettünk rá a válaszra. Lassan azt láttuk, hogy addig keresztül-kasul röpködő és a fán maradt, illetve a felderítőútjukról visszatérő méhecskék újra ott csoportosulnak a fa törzsén, a korábbi helyen. Érezték még a méhanya jellegzetes, rajt összetartó illatát. Közben a kaptár röpnylása körül és a doboz oldalán lévő méhecskék potrohukat emelgették egyre szaporábban. Tamás elmondta, hogy ilyenkor feromont, jellemző illatanyagot bocsátanak ki, és ezzel hívják a ládába, új otthonukba a kint maradtakat. Ez már sejtette velünk, hogy a királynő a kaptárba került. További tíz perc elteltével a kint maradt méhek lassan a kaptárra szálltak és berepültek vagy bevándoroltak a kaptárba. A királynő tehát a ládába került. A rajt befogtuk. Délután a kaptár meglelte helyét a méhesben, és a méhecskék szorgosan gyűjteni indultak ezen a meleg, napsütéses napon a virágzó akácra.

A természetes méhészek nagy hangsúlyt fektetnek a rajzás lehetőségére, hiszen ez a természetes módja a méhcsalád szaporodásának (a méhegyedek a asítással, a peték rakásával sokszorozódnak, a méhcsalád pedig a rajzással szaporodik). A rajzás fontos szerepet játszik az atkák elleni védekezésben is.

Aki tanúja volt, sosem feleli az új méhcsalád születésének pillanatait. A méhészek szerint ezek a méhészkedés legszebb pillanatai.

Radics Helga és Alfons Wirth

Olimpia – az ötödik osztály Alsóörsön

Az osztály-lyal hóna-pok óta készültünk az Olimpiára, ahol megmu-tathatjuk erőnket, tehetsé-günket. Mielőtt el-

indultunk volna, sokat gondolkoztam, hogy milyen lesz a hely, milyenek lesznek az edzők, és hogy hány új barátot fogok szerezni. Kicsit izgul-tam, mert tartottam a maratontól. Amikor vége lett, megkaptuk az érmeket és az emléklapot. Nagyon sajnáltam, hogy vége lett. De számom-ra ez egy csodálatos élmény volt. *Belák Zsó*

Az Olimpia előtt egyáltalán nem izgul-tam, csak a rossz időtől meg az esőtől tartottam. Amikor megérkeztünk, bepakoltunk a mobilházakba és eldöntöttük, hogy ki hol fog aludni. Az első edzőnapon még sok erő volt bennem, de a második napon már azt éreztem, hogy mindjárt elalszom. A vá-ro-sállamunkban nagyon jó volt a hangulat. *Kovács Bella*

Reggel trom-bitaszóra ébredtünk, reggeliztünk és mentünk

edzeni. Az első napi edzés nagyon jó volt, először távolugrani mentünk. A távolug-ró edző egy elég katonás nő. Elérkezett az Olimpia napja, a szülők már elég korán meg-érkeztek, a nyitó ceremónián énekeltük, magot vetettünk és fáklját gyújtottunk. Azt tanultam magamról, hogy ha elhatáro-zom, akkor végig tudom csinálni. *Heil Terka*

A nyitó ceremónia és a versenyek alatt nagyon jól éreztem magam és arra gon-doltam, hogy nem a győzelem fontos, hanem a részvétel. *Baumann Eszti*

Nagyon elkeseredtünk Tóbival, amikor meg-tudtuk, hogy nem Delphibe kerültünk, de el tudtuk fogadni, és így is jól éreztük ma-gunkat. Ha újra mennék Olimpiára, akkor is Tóbival mennék. Magamról pedig azt tanul-tam, hogy nincs lehetetlen. *Pásztor Iván*

A vonatút nagyon hosszú és unalmas volt. Estefelé kihúzták, hogy ki melyik városál-lamba kerül, én Delphibe kerültem. Én azt tanultam magamról, hogy legközelebb használjak napkrémet. És nem csinálnék semmit másképp. *Nagy-Hoppál Ábel*

A szállás nagyon kulturált volt, de reggel, amikor fel-keltünk, nagyon hideg volt, és mozgott az egész ház, ha valaki megmozdult. Az edzések nagyon

fárasztóak voltak, de ki lehetett bírni őket. Azt tanultam, hogy sok mindent meg tudtam csinálni, amiről azt gondoltam, hogy nem tudom megcsinálni. A társaimról azt tanultam, hogy nagyon kitartóak és segítőkészek. Úgy gondolom, hogy semmit nem csinálnék másképp. *Kulcsár Anna*

A városállamomban sok barátom lett, és az edző is jófej volt. Nem izgultam, mert nem volt miért izgulni. Sok fáradságot éreztem és örömet. *Kékessy Gáspár*

Az edzések elég fárasztóak voltak, de nagyon jók. Nagyon jó hangulatban voltam végig. Délutánonként volt közös játék, az is nagyon jó volt. Aztán eljött az Olimpia napja. Mindenki fehérbe volt öltözve. Ott nagyon izgultam. *Mátyus Ferkó*

Ahogy szépen haladtunk az ünnepnapig, egyre jobban izgultam. A hangulatom egész jó volt, csak kicsit olyan érzésem volt, hogy nem fog menni. De utána már, az Olimpia napján rájöttem, értelmetlen izgulni. A próbák napján, reggel még nem voltam annyira felkészült az Olimpiára, de amikor már a nyitó ceremónián voltunk, rájöttem, hogy menni fog. Biztattam magamat, hogy „Zorka, menni fog!” Az volt a legjobb dolog, hogy..., az TITOK! *Nagy Zorka*

Az Olimpián harmadik lettem a maratonfutáson. Nagyon jó volt. Magamról azt

tanultam, hogy gyorsan és kitartóan tudok futni. Talán azt változtatnám meg, hogy többet gyakoroljuk a gerelyhajítást és a távolugrást. Ezen kívül semmit. *Őri Juli*

A harmadik napon, azaz az Olimpián, mindenki kihozta magából a legjobbat. Szerintem minden a lehető legjobban sikerült. *Racsmány Sári*

Izgultam, hogy holnap van az Olimpia, bár a holnap sosem jön el, mert mindig ma van. De jó lett volna, ha tényleg nem jön el. A diszkoszvetés nagyon jól ment, nagyon messzire dobtam. Legközelebb jobban beosztanám az erőmet és nem választanék más városállamot. *Kápolnai Samu*

Az Olimpia végén nagyon jó volt túllenni rajta. *Molnár Szonja*

Az Olimpia napján jobban izgultam, mint előtte. Az Olimpia ISZONYATOSAN kimerítő volt!, de szerintem jó volt. Magamról azt tanultam, hogy sok mindent kibírok, ha oda gyelek. A társaim is elfáradtak, de ők is bírták. A felkészülést most úgy csinálnám, hogy jobban dolgoznék és keményebben. Most már tudom, hogy milyen az Olimpia. *Csete Marci*

Reneszánsz epocha a 7. osztályban

Az osztály év elején kaptam egy reneszánsz személyiségekből álló listát. A feladat az volt, hogy áprilisra a reneszánsz epochára felkészüljünk egy számunkra szimpatikus híres művész, tudós vagy esetleg egy meghatározó jellemű uralkodó életéről, munkájáról, pár oldalas összefoglalóban, és egy tízperces kiselőadásban. Áprilisban elkezdődtek az előadások naponta három előadóval. Mikor a végére értünk, Gábor bácsi bemutatta nekünk Simonyi Cilit, aki gra kusként dolgozik. Ő segítette elkészíteni az itt látható portrékat. Agra kát a választott személyünkről készített vázlatos arcképpel kezdtük. Mikorezzel végeztünk, és a rajzot már tökéletesnek éreztük, linóleumlapokra satíroztuk át pasztelkrétával. Ezek után megerősítettük a rajzot a linóleumon, és elkezdtük kivésni a vonalakat. Ez a tervezési folyamat körülbelül három napba telt. Mikor idáig mindenki eljutott, megkezdtük az emberünk pontos háttérének a megtervezését, amihez az adott hírességhez kapcsolódó idézeteket, felfedezéseket, találmányokat kerestünk. Közben különböző színű lenyomatokat készítettünk a linóleummetszetekből, s amelyik színkombináció leginkább illett a választott személyünkhöz, azt nyomtattuk le egy A3-as lapra. Ezután már csak az utolsó fáziskövetkezett, a portré háttérének végleges elkészítése. Volt, aki még a háttérrel is linóleummetszettel oldotta meg. A rajz körülbelül nyolc nap alatt készült el, és szerintem mindenki elmondhatja a művéről, hogy nem volt hiábavaló ez a folyamat. Az egész munka nagyon jó hangulatban telt, és szerintem nagyon élvezetes volt a portré elkészítése.

Doma Samu

Lenni vagy
 nem lenni:
 az itt a kérdés.
 Akkor nemesb-e
 a lélek, ha tűri
 Balsorsra minden
 nyüget s nyilat;
 Vagy ha kiszáll
 tenger fájdalomd
 ellen, s fegyverf

ragadva
 véget vet neki?
 Meghalni
 elszunnyadni
 és alunni!
 Talán álmodni:
 ez a bökkenő;
 Mert hogy mi
 álmok jönek
 a halálban,

William Shakespeare
 1564 - 1616

TYCHO BRAHE
 (1546-1601)

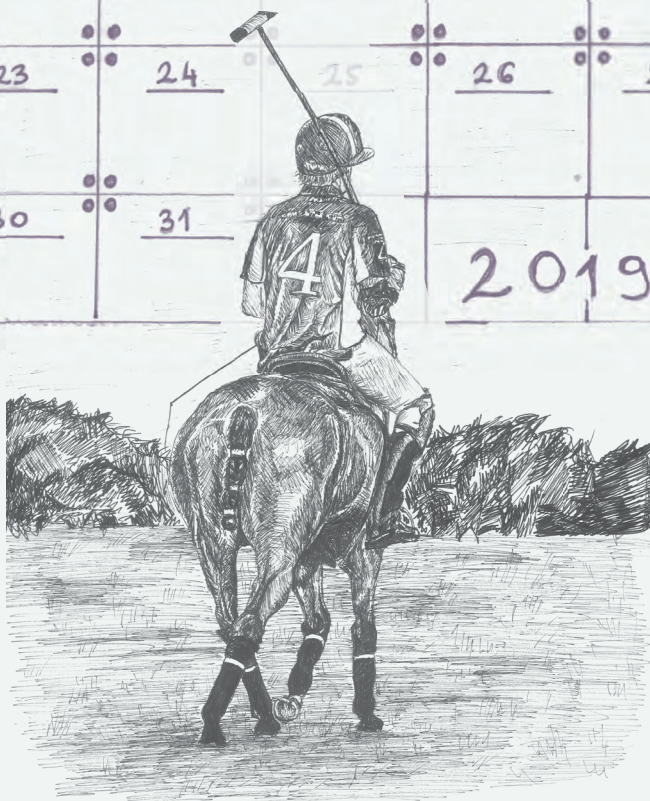

Soltész Emma: NAPTÁR

2019. július – augusztus

HÉTFŐ	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNYESZOMBATI NAP		
<u>1</u>	<u>2</u>	<u>3</u>	<u>4</u>	<u>5</u>	<u>6</u>	<u>7</u>
<u>8</u>	<u>9</u>	<u>10</u>	<u>11</u>	<u>12</u>	<u>13</u>	<u>14</u>
<u>15</u>	<u>16</u>	<u>17</u>	<u>18</u>	<u>19</u>	<u>20</u>	<u>21</u>
<u>22</u>	<u>23</u>	<u>24</u>	<u>25</u>	<u>26</u>	<u>27</u>	<u>28</u>
<u>29</u>	<u>30</u>	<u>31</u>	2019. 07.			

Emma eredeti,
2020-as, 12 havi naptára
a 2019/2020-as tanév
Bazárján
lesz kapható!

HÉTFŐ	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK	SZOMBAT	VASÁRNAP
2019. 08.			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

A nyolcadik év

Galsai Zsoltot kérdeztük

- 1.** „Mint tudjuk, az első órán döntenek a gyerekek egy tanár sorsáról.” A 2009. májusi iskolaújság cikkéből származik ez a mondat tőled, az akkori tizennyolcadikos Waldorf-diáktól. Hogy látod most? Rólad hogyan döntött az osztályod?

Mindig félttem, hogy ez az interjú még előkerül egyszer. Azt gondolom, hogy egy osztálytanító esetében ez a szabály nem teljesen érvényes. Az osztálytanítóhoz a gyerekek nagy bizalommal és várakozással érkeznek, onnan csak lefelé vezet út. Egy nyolcéves úton mindig vannak hullámhegyek és hullámvölgyek, ezzel, azt gondolom, mi sem voltunk másképp. Arról, hogy ők hogyan döntöttek, őket kell kérdezni, nekem nagy élmény volt velük lenni.

- 2.** Akkori terveidről így nyilatkoztál: „Feltett szándékom, hogy osztálytanító leszek 2010-től, hogy vissza tudjak adni valamit a Waldorf-közösségnek abból, amit kaptam, és a gyerekeknek megmutathassam, hogy az iskola jó dolog, és nem kell utálni, sőt...” Szerinted sikerült megmutatni nekik, hogy az iskola jó dolog?

Ezt megint ők tudják jobban. Diákként az ember hivatalból nem szeret iskolába járni, és ez így van jól. Szívesen beszélgetek majd velük erről 5-10 év múlva. Azt gondolom, nincs rossz dolguk a diákoknak itt, az iskolában, de nyilván elfogult vagyok. Remélem, vissza tudtam adni valamit az osztályomban a gyerekeknek és az iskolának abból, amit itt kaptam.

- 3.** Soós Andi képei, Császma Dani fordítása, Soltész Emma naptára ízelítőt adnak az osztály évesmunkáiból, és a februári ifjúságban az egyes témákkal is megismerkedhettünk. Milyen célt fogalmaztál meg magadnak erre az időszakra, és mit mondtál a gyerekeknek?

Azt a célt fogalmaztam meg, hogy segíteni és követni tudjam a munkájukat egész évben. Folyamatosan tisztában legyenek azzal, hol kell tartaniuk ebben a folyamatban. A munka év közben zajlik, az előadások már csak a hab a tortán. Hatalmas élmény volt őket hallgatni, ritkán van az embernek lehetősége arra, hogy ennyi ideig figyelni tudjon egy-egy gyermeket az osztályából. Nagyon élveztem az előadásokat, nagyon büszke voltam rájuk.

Azt mondtam nekik, hogy próbáljanak meg olyan témát választani, amely igazán érdekli őket, hogy az évesmunka ne teher legyen, hanem olyan feladat, amellyel szeretnek foglalkozni. Nyilván minden határidős feladat egy ponton túl teher lesz. Az előadásokkal kapcsolatban megbeszéltük, hogyan lehet felépíteni és megnyíri fontos, hogy át legyen gondolva a tartalma. Hiába egy alapos évesmunka, ha az előadás nincs pontosan kitalálva.

Nagyon izgalmas témák voltak, sokat tanultam tőlük megint.

- 4.** A nyolcadik év gazdag feledhetetlen eseményekben. Mire emlékszel még vissza szívesen a nyolc évből?

Nehéz kiemelni eseményeket. Az Olimpia mindenképp olyan, amire nagyon szívesen emlékszem vissza. Nagyon vártam, amikor én voltam ötödikes, akkor volt az első Waldorf Olimpia Magyarországon '96-ban. Ezenkívül az összes osztálykirándulást nagyon élveztem, a színdarabokat, sorolhatnám. Nem beszélve azokról a dolgokról, amelyeket főoktatásokon éltünk meg együtt, ezeket nem is kezdem el felsorolni.

5. Mi jelentette számodra az osztálytanítói szerepben a legnagyobb kihívást? Mit csinálnál másképp? Mivel vagy elégedett?

A legnagyobb kihívásokat az elején éltem meg. Felvenni az első osztály ritmusát, hangulatát, nyelvét. Hogyan fegyelmel az ember kicsi osztályban. A másik kihívás, hogy olyan szülővel dolgoztam együtt, akik sokkal tapasztaltabbak voltak gyereknevelésben – mivel nekem akkor még nem volt gyerekem, és mégis én beszéltem sokat a szülőin. Ezekkel küzdöttem magamban.

Biztos, hogy nagyon sok dolgot másképp csinálnék, nem tudok most konkrétumot mondani, de a legtöbb epocha végén az ember tudja, hogy kellett volna csinálni.

Az első számú célom, amikor belekezdtem a tanításba, az volt, hogy egy jó közösséget tudjak teremteni az osztályból. Egy jó közösségből tud az ember olyan képességeket elsajátítani, amelyeket egész életén át tud használni. Egy jó közösség megtapasztalása felébreszti az emberben a vágyat, hogy megteremtse maga körül a közösséget. Ez a legtöbb Waldorf-diák sajátja. Ezt fontosnak tartom, és azt gondolom, hogy ez a 8. osztály jó közösség, aminek nagyon örülök.

6. Waldorf-diák vagy, és Waldorf-tanár egy személyben. Hogy sikerült ezt a két perspektívát egymáshoz integrálnod magadban? Érezted-e, hogy volt Waldorf-diákként nagyobb elvárással vannak irántad, pedig te kezdő tanár vagy? Vagy inkább magabiztosságot adott a múltad?

A Waldorf-diák benne van mindenkiben, aki Waldorf-iskolába járt anélkül, hogy tudná. Abban a pillanatban, hogy itt kezdtem tanítani, tanár lettem, ezt nehéz volt megszokni az első hetekben, de hol van az már. Nagyon hálás vagyok az egykori tanárainknak, akik most kollégáim, vagy szülők/nagyszülők az osztályomban, hogy ez soha nem okozott nehézséget. Ez főképpen rajtuk múlt.

Nagyobb elvárást nem éreztem, nagyobb bizalmat igen, és ez jólesett. Magabiztosságot az

adott, hogy nem tartottam soha attól, hogy amit gondolok az esetleg nem “waldorfos”, hiszen itt nőttem fel, ezek szerint az irányvonalak szerint.

7. 2011-ben Kovács Tamás azt kérdezte tőled a Mi újság? oldalain: „Miért akarsz tanítani?”. Az mondtad: „Van érzésem a gyerekekhez, és jól érzem magam köztük.” Eltelt nyolc év. Most is így érzed? Újrakezdenéd egy év múlva?

Akkor az interjú úgy készült, hogy én Angliában egy Camphillben voltam, és telefonon beszélünk. Akkor ezt nem éreztem nagyképűnek, most azt gondolom, nem az én tisztem eldönteni, hogy van-e érzésem a gyerekekhez. Azóta tényleg sok minden történt. Nagyon jól érzem magam közöttük, ez az osztály olyan, mintha a családom lenne, minden nap legalább két órát együtt töltünk, ez sokszor több idő, mint amennyit a családommal töltök.

Azt hiszem, újrakezdeném, de szerencsére ezt nem most kell eldöntenem. Sok külső körülmény van, amiket rendeznem kell ahhoz, hogy újrakezdhessem. Ha újrakezdem, nagyon furcsa lesz egy másik osztályt látni a padokban, ezt még nem tudom elképzelni. A múltkor azt álmodtam, hogy Szülőit tartok, ahova nem jöttek el a szülők a mostani osztályomból, viszont rengeteg ismeretlen ember volt ott. Nagyon furcsán keltem.

8. Szabad éved kezdődik a nyáron. Tudod már, mit fogsz csinálni?

Sok feladat áll előttem. Egy házat építünk Soly máron, amelyet szeretnék befejezni. Van egy asztalosműhely, amelyet a barátaimmal üzemeltetünk, ott mindenképp szeretnék dolgozni. Nagyon szeretnék minél több időt a gyerekeimmel tölteni. Vinni aamat óvodába, meg elhozni, mert erre nagyon kevésszer volt alkalom az elmúlt évben. Közben igyekszem minél jobban eltávolodni az iskolától, hogy megérezzem, mi az, ami hiányzik belőle. Azt hiszem ez lesz a legnehezebb.

Shakespeare: Vízkereszt, vagy bánom is én

– a 8. osztály előadásában

A nyolcadik év kiemelt eseményeinek záró feladata egy színdarab bemutatása az iskola közössége számára. Az első az adventi koncert, a második az évesmunkák bemutatója, és a harmadik a színdarab. Üsztöke Mirát és Székely Marcit kérdeztük.

Hogyan gondoltok vissza ezekre az eseményekre?

Mira: Úgy gondolom, remek évet hagyhatunk magunk mögött. Mindenki kitett magáért és remekelt abban, amit csinált. Kezdjük az adventi koncerttel. Rengeteget dolgoztunk vele, és szerintem ez látszott is. Eleinte nehezen indult, de a végére egészen belejöttünk.

Az évesmunkák időszakában mindenki nagyon stresszes volt. Félttem, hogy nem leszek készen az egésszel, és hogy a süteményeim nem lesznek olyan nomak és szépek, mint ahogy én szerettem volna, de annak ellenére, hogy nagyon sok munka volt vele, jobban már nem is sikerülhetett volna.

Marci: Hát nekem kifejezetten nehéz és stresszes időszak volt. Mindhárom feladat sok munkát igényelt, de így utólag úgy érzem, sikerült is beletenni a szükséges munkamennyiséget. Kicsit kilóg a sorból az adventi koncert, ugyanis arra csak az iskolában, az óra keretei között készültünk fel. Otthoni munka ezzel csak annyi volt, hogy vigyázzunk, be ne rekedjünk. Ezért én inkább két nagy feladatot láttam magam előtt: az évesmunkákat és a színdarabot.

Hogyan helyezkedik el számotokra ebben a sorban a színdarab?

Mira: A színdarab rettentően hosszú és nehéz folyamat volt. Korán reggel bejártunk, és egész nap

csak próbáltunk. Nagyon izgalmas volt az egész próbafolyamat. Nagyon jó volt látni, hogyan építünk fel egy egész előadást. Az előadás elején volt pár ember, többek közt én is, aki nagyon izgult, de ez az izgulás gyorsan elmúlt.

Marci: A színdarabra év közben – én legalábbis – alig gondoltunk, hiszen az évesmunkákon dolgoztunk, gözerővel. Abban igenis különbözik a többi feladatunktól, amit év közben kaptunk, hogy ez teljes mértékben csapatmunka volt. Ahogy egy színdarabban annak lennie kell, teljesen egymásra voltunk utalva. Ha valami máshogy történt, mint ahogyan azt elterveztük, akkor az mindenkire hatással volt, alkalmazkodni kellett.

Mi tetszett a legjobban?

Marci: Az utolsó héten, az érettségi szünetet bent töltöttük az iskolában próbálással. Ez egy kifejezetten nehéz időszak volt, hihetetlenül sok energiát vett ki belőlünk. Reggel 9 órára vagy 10 órára kellett általában mennünk, és egészen késő este 8-9 óráig maradtunk bent és dolgoztunk. Persze egyszerre maximum egy jelenetet tudtunk próbálni, így aki abban a jelenetben nem szerepelt, annak nem volt más dolga, mint szöveget tanulni. Miután viszont már többen is tudtuk a szövegeinket, páran zenélni kezdtünk

a szabadidőben, és ezek a jammelések nagyon élvezetesek voltak számomra.

Mira: A nyolcadikos projektek közül nekem a színdarab tetszett a legjobban. Úgy gondolom, hogy rengeteget dolgoztunk vele, és még így is nyugodtak maradtunk, bár voltak olyan pillanatok, amikor teljesen összeomlott az egész csapat, de újra tudtuk kezdeni.

Hogy éreztétek magatokat a saját megformált karakterekben / szerepekben?

Mira: Viola és én sok mindenben hasonlítunk. Csendesebb, zárkózottabb típusok vagyunk (többnyire). Azonosulni tudtam ezzel a szereppel. Nehéz volt eleinte eljátszani, mivel voltak olyan részek, amiket vagy nem értettem, vagy nehéz volt kihozni azt az érzelmet, amit kellett volna, hogy mutassak.

Marci: Az én karakterem ugyebár a Feste nevezetű bohóc/humorista volt, aki valójában a történetben szereplő két nemesi ház között cikázik és mindenhol bezsebel egy kis pénzt a munkájáért. Eleinte nagyon tetszett ez a szerep, hiszen elég nagy kihívás és ráadásul még elméletileg vicces is, de ez a meglátásom a próbák alatt megváltozott. Az utolsó egy-két héten már minden egyes poént olyan erőltetettnek éreztem, hogy kínosan éreztem magam a színpadon. Ez persze részben annak is betudható,

hogy eddigre már annyiszor elmondtam ugyanezeket a vicceket, hogy számomra kiégtek, erőltetetté váltak. Ennek tulajdonítom azt is, hogy a végére már nemcsak a humorát untam meg, de az egész személyiségét is kezdtem egyre ellenszenvesebbnek tartani.

Az osztályközösségnek mit adott szerintetek ez a projekt?

Marci: Úgy gondolom, hogy egy ilyen feladat egyszerűen nem tud nem hatni az osztályközösségre. Mivel az iskolában próbáltunk, ott mindenki otthonosan mozgott, ami sokszor a fegyelem rovására is ment, sajnos. Az osztályt szerintem nagyon összerázta az, hogy szinte az egész napot együtt töltöttük, így még az együtt töltött nyolc év után is közelebb kerültünk egymáshoz. Igazából számomra olyan érzés volt ez az utolsó egy hét, mint egy osztálykirándulás, hiszen reggeltől estig együtt voltunk, csak most még a végére valami produkció is került, amire büszkék lehetünk. Összességében én nagyon élveztem ezt az időszakot, amíg a színdarabban foglalkoztunk, még annak ellenére is, hogy rengeteg energiát és időt vett el.

Mira: Úgy gondolom, hogy a nyolcadik osztály egy akadály átlépése, mivel minden nyolcadik év során ezek az események közelebb hozzák az osztály tagjait egymáshoz. Itt alakul ki az a közösség, amelyik jelen lesz a következő öt év során, és mi átléptük ezt az akadályt.

Miklósvár: az én krónikám

– Erdély, 10. osztály

Az én krónikámban sok remény volt, melyet a srácokba fektettem.

Az én krónikámban volt egy gyönyörű domboldal csodás gyógyfüvekkel. Úristen, mennyi kakukkfű! Pici szelíd virág hatalmas erővel. De hányásra nem jó.

Az én krónikámban láttam egy tehénpásztort, aki a fűn heverészve egy Kriterion kiadású könyvet olvasgatott. Régi kiadás, 100 Ft. Arra gondoltam, hogy biztosan Marquez. Verset nem olvashat, nem megy a tehenekhez.

Az én krónikámban hajnalban a dombtetőről látni lehetett a környező falvak fényeit, és a hegyeket, melyek körbeölelték a völgyet. Ködbe burkolóztak. Bármerre néztem, jól láttam a dohányzásra kijelölt területeket. Meg mindenféle másra is kijelöltek. Az égő cigi este látszik jól, amikor én nem járok arra. Pedig kevésbé látszanék.

Az én krónikámban hátradőltem a dombtetőn egy szilvafa alatt, arab zenét hallgattam, néztem az eget, és arra gondoltam, hogy mégsem kell meginni a köményes pálinkát. Ez az egész így tökéletes, ahogy van. Semmit nem kell hozzátenni. Tegyük hozzá a srácok. Az is valami, hogy energiát fektetnek a látszat fenntartásába.

Az én krónikámban kiültek a vénasszonyok a padra, és idegen autóba ült gyerekekről meséltek. Egy úrról meg egy lányról. Meg halálról is. Anyád! Ott máshogy voltak a szavak, lehetett ilyeneket mondani. Nem mindig van ez így.

Az én krónikámban volt egy templomkert, ahol a pláza-cipőt könnyen tönkretette az ásó. Egy templomkert, ahol köveket hordott sok mikutyánkkölyke. Erős, szép szál legények ötszekerényi követ hordtak. Még lányok is. Egy templomkert, ahol csákánnyal a kézben eszeveszett mód lehetett ventillálni. Közben káromkodni is szinte. Beszélgetni Isten kertjében.

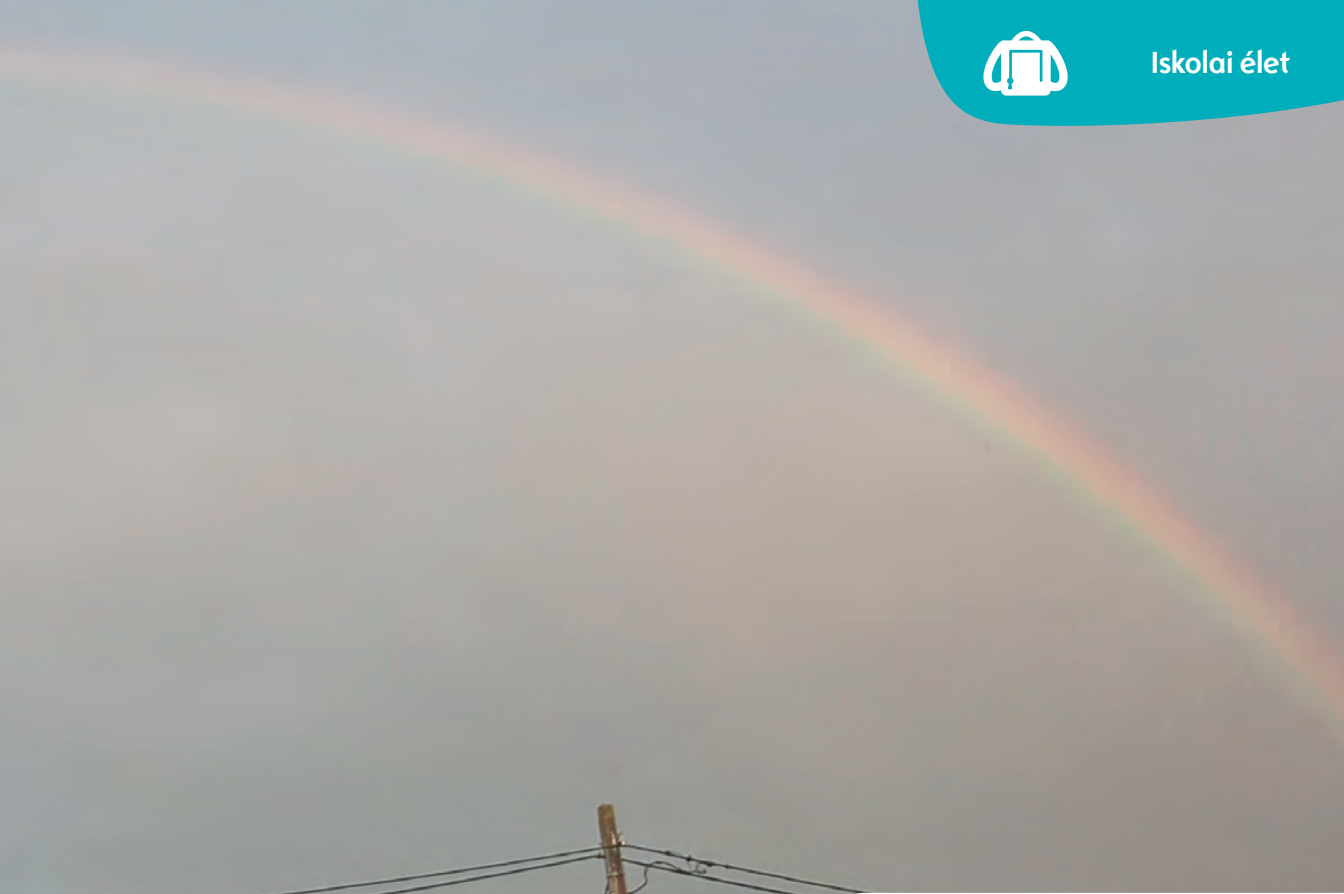
Az én krónikámban volt egy várkastély, melynek pincéjében táncolni lehetett. Népzene, de nem pont az én ízlésem. Kristálytisztára nevettem magam, majdnem belehaltam. Jókedvű, vidám törődés vett körbe: az öreg zsidónak akkor nagyon jó kedve... Mikor is? A helyiek fű alatt kínálgatták a sört. Most nem lehet, állni kell a sarat, mondták a mieink.

Az én krónikámban az egész hetet a vízesés ígérete töltötte be. A várakozás. Ha templomba járás, akkor csakis így: létrán, mint Jákób, hétszer. Kitartani az úton, nem megállni, nem visszafordulni. Pedig a szembejövők mondták, nincs nyitva, mégis mentünk. Hiszen nekünk nyitották ki! Erősen meg kellett kapaszkodni a létrafokokban, mert könnyen lezuhanhat az ember. Hét létrán keresztül a megtisztulás felé, na, ez a valódi templom! Létünk szent titka, mondaná Laci Atya. Igaz, az ő temploma se kutya, kertjét megtisztítottuk, a vizeket kiveztettük, a holtakat feltámasztottuk.

Az én krónikámban sok remény van még, melyet a srácokba fektetek.

Szücs-Buzási Ágota

Szemelvények a 11. osztály Parzifal-epochájából

Azok az emberek, akik értékes szülői mintát látva nőttek fel, bizonyára szeretnének hasonlítani a felmenőikre. Nem hiányzott az életükből sem az anya-, sem az apaszerep, volt gyerekzobájuk, ráadásul nem is akármilyen, tényleg úgy nevelték fel őket, ahogyan azt minden afrikai árvának is kívánnánk. Viszont a tökéletes szülők-

Van, amikor az ember érzi, jó dolgot tett vagy választott. Viszont sok esetben később kiderül, hogy nem jól döntöttünk. Ekkor nehéz helyzetbe kerül az ember, főleg, ha nagy súlya volt a dolognak. Napokig is emészthet a döntés miatti rossz érzés, vagy lelkiismeret-furdalás.

Velem is sokszor van olyan, hogy olyat csinálok vagy mondok, amit nem kellett volna, nem szerettem volna, vagy csak nem gondoltam át, csak gyorsan cselekedtem. Ilyenkor nagyon rossz érzés fog el, mert vagy rosszul jövök ki egy helyzetből vagy kínosan. Mehetek vissza bocsánatot kérni, és ez sokszor nagyon nehéz. Ekkor arra is szeretnék rájönni, mi is lett volna, ha máshogy csinálom. A múlton való tépelődés viszont nem nagyon visz előre, legfeljebb tovább fenntartja a belső konfliktust. Persze szükség van átgondolni a hibáinkat, hogy ne kerüljünk megint hasonló helyzetbe, de meg kell találni az egészséges egyensúlyt a tépelődés és a helyzetfelismerés között. – **Márk**

nek is vannak hibáik, kudarcaik, vajon átvesszük ezeket?

De mi van akkor, ha hiányzik egy gyermek életéből az egyik szülői szerep? Vegyük Parzifal esetét. Apja meghalt, nem ismerte, majd az édesanyja meg akarta óvni saját magától, mert jól tudta, hogy a olyan lesz, mint férje volt. De miért lett Parzifal hasonló, mint az apja, hiszen nem is ismerte. Úgy hiszem, hogy az erős, meghatározó tulajdonságok genetikailag öröklődnek. – **Vita**

Miután Parzifal odaadta a kardot Gawannak, amit Amfortastól kapott, Gawan ezt viszonzni akarta. Biztos nagyon hálás volt, és úgy érezte, neki is illene adni valamit. Adhatott volna a vár kapujában ülő árusok portékáiból, hiszen azok csodálatos dolgok voltak. Ő mégis a várat akarta odaadni, amit most szabadított meg egy átoktól, és csak most lett az övé. Ez akkor is túlzásnak tűnik, ha az életét köszönheti Parzifalnak. Egy ilyen nagy és értékes dolgot kinek adsz oda? Bár az a nagy dolog, ha megosztod valakivel azt, amid van.

A jó kapcsolatok is azon alapulnak, hogy megosztasz-e a pároddal mindent, és nem pedig mindenféle hülyeséget veszel neki. Nem azzal mutod ki, mennyire szeretsz valakit, hogy minél több és drága dologgal leped meg. Sajnos sokan ezt hiszik, hogy amikor elhanyagolják a másikat vagy megütik a párjukat, utána valami drága ajándékkal mindent elsimíthatnak. – **Blanka**

Gawanban megvolt az az érettség, hogy saját ítéleti ösztöneit felülírja, és hogy Parzifalban ne csak a kihívó lovagot lássa, és Orgelusében ne csak az öntelt, gonosz hárpját.

Ennél még nehezebb eset, ha saját magunkat zárjuk egy skatulyába. És meg vagyunk róla bizonyosodva, hogy mi az, ami nekünk való, és mi az, amihez hozzá sem kéne fognunk, mert úgysem sikerül. Itt ismét el kéne vetnünk korábbi tapasztalatainkat és engedni magunkat megújulni. Lehet, hogy rájövünk, hogy mégis sikeresek vagyunk abban, amiről korábban azt hittük, hogy esélytelen. „Legyél önmagad” – mondja ezernyi motivációs szöveg, de azt is észben kell tartani, hogy ne ragaszkodj kényszeresen, ahhoz, hogy „magad” legyél, mert nem biztos, hogy te valóban csak az vagy. – **Bazsi**

Mindennek helyszíne a pompás lakoma, ahol Parzifal észleli, hogy a vár ura komoly kínok között szenved. Ebből tudattalanja villámgyors következtetést von le. Meg kell tudakolnia a probléma forrását és képességeihez mérten enyhítenie azt. Ám a mesterétől tanult leckék óvatosságra intik, hiszen köztudott, hogy nem illik tolakodó kérdésekkel zaklatni vendéglátóját.

Ez egy általánosan elfogadott viselkedési forma, melyet a többség napi szinten alkalmaz. Senki sem tesz fel keresztkérdéseket egy idős néninek gyermekteg járásáról, vagy a bolti eladónak az alacsony bérezéséről. Mindenkinek joga van diszkréten kezelni saját problémáit, és kedve szerint megosztani azokat. A társadalomtól átvett etikett sarkalatos pontja ez, amit a tudatos intellektualitás diktál, felülírva ösztönös megérzéseinket.

Évesmunkák – 12. osztály

Május 13–24-ig bemutatták a tizenkettedikesek a Waldorf-iskolai évüket záró munkájukat. Nagy élmény ezeken az előadásokon részt venni. Látni, mennyit változtak a tizenkét év alatt a gyerekek. A különféle témák pedig lehetőséget kínálnak arra, hogy újabb és újabb kérdéseket foglazzunk meg magunknak a világról, az életünkről.

Palumby Lora Hanna: Fél-elem

A félelemmel, ennek hatásaival, illetve saját félelmeimnek realizálásával dolgoztam

Ulicska Sára Kata: Gátlásaink és azok feloldása a mindennapi életben és a színészetben

Az év során a gátlásossággal, annak a kialakulásával és feloldásával foglalkoztam, valamint színészekkel beszélgettem arról, hogy ők hogyan birkóznak meg a szakmájukban a gátlásosság okozta nehézségekkel

Seller Lola: Egy képregény készítése

Egy képregény elkészítése során szerzett tapasztalataim

Nagy Lili Borbála: Betűkbe zárt személyiség

Évesmunkám alatt megismerkedtem a grafológia alapjaival, a kézírás elemzésével

Kékessy Johannes: Vallás és tudomány

„A tudomány vallás nélkül sánta, a vallás tudomány nélkül vak “

Szira Márk Iván:

Keep your heads up citizens! Megéri!!

Egy élhetőbb városrész kialakításának tervei, a Rákóczi út egyes épületeinek bemutatása

Horváth Adél: A mese

Évesmunkám során a harmadikosoknak tartott meseterápiás foglalkozásaim és egy mesekönyv megírásán keresztül ismertem meg a mesék világát

Sinay Domonkos:

Környezetvédelem-hulladékkezelés-újrahasznosítás

A környezetszennyezettség mint globális probléma, ezekre megoldások, hulladékkezelés, újrahasznosítás Magyarországon

Rieth Tamás: YouTube és videokészítés

Videókat készítettem és szerkesztettem azzal a céllal, hogy feltöltsem őket a YouTube-ra.

Kepes Anna Gabriella: Megerősítőes tanulás

Máshogy tanul egy algoritmus, mint egy kutya? vagy mint egy ember? Különbségeket, hasonlóságokat és érdekességeket jártam körbe az évesmunkám kapcsán

Doma Botond Bertalan: Street Workout

A sajáttestsúlyos edzéssel és a tudatos sportolással foglalkoztam az évben. Művészi munkámul egy Street Workout parkot készítek!

Balázs Borbála Katalin:

Különleges igényű emberek

Fogyatékos emberek mindennapjait gyeltem meg a munkám során Milyen nehézségekkel küzdenek és mit tehetünk értük?

Üsztöke Aisa: Jobb és bal agyféltekés rajzolás és a 3D-s rajzolás

A jobb agyféltekés rajzolással foglalkoztam egy éven keresztül Megvizsgáltam a jobb és a bal agyféltekének a különbségeit és mind két agyfélteke rajzolását Emellett kitértem a 3D-s rajzolásra is

Bárczy Alíz: Környezettudatos építkezés

Hogyan lesz megoldható a jövőben a lakhatás? Passzív és kis alapterületű házak előnyei és hátrányai

Csörgő Ákos: A tudatos álmódás

A tudatos álmódás az álmódás egy fajtája, melynél az alvó személy tisztában van tudatállapotával, felismeri, hogy épp álmodik, és jártasságától függően az álom bármely elemét befolyásolhatja vagy meghatározhatja

Lőrincz Lajos Péter: Séta a Gellért-hegyen

Egy olyan szabadulószerűt csináltam, amit a városban sétálva kell megoldani. A feladatok megfejtése visz tovább az egyik állomásról a másikra.

Balog Rozi Réka: Út egy jobb élet felé

Magyarországon élő menekültekkel foglalkoztam a munkám során, interjúkat készítettem és programokon vettem részt velük. Megpróbáltam átlátni a migrációs folyamatokat különböző szempontok alapján. Valamint művészi munkaként történeteket írtam menekültek tapasztalatairól.

Császár Hunor Attila: Karate, a harc művészete

Az évesmunkám során a karatéval foglalkoztam. Megnéztem mint harcművészet és mint versenysport, illetve hogy miben különbözik a küzdősportoktól.

Schleuning Ilián Dániel: Út a homeopátia megismeréséhez

Az év során a homeopátia alapműködését dolgoztam fel, és próbáltam gyakorlatban olyan szintre vinni a tudásomat, hogy egyszerűbb esetekben képes legyek a gyógyításnak ezt a módját elérni, illetve elérhetővé tenni.

Troll Veronika: Európa ízei

Évesmunkám egy fotókkal illusztrált szakácskönyv elkészítése, melynek címe Európa ízei. 365 napon át főztem 48 ország 181 receptjét, és kutattam Európa népeinek gasztrotörténelmét.

Pintér Anna Sára: A ruhaipar sötét oldala és a fenntarthatóság

A ruhaipar emberjogi, környezetvédelmi hatásaival, illetve a fogyasztói társadalommal és a textil-újrahasznosítással foglalkoztam.

Incze Klára Rebeka: A maszkok világa – világok maszkja

A munkám során a színházi maszkok történetével és elkészítésével foglalkoztam. A Végtelen történet című könyvből álmodtam meg szereplők maszkját.

Tass Ida Veronika: A 20. század divatevolúciója

A női divat változása a 20. század során.

Bazsik Máté: Amatőr futás

Évesmunkám során az amatőr futás mibenlétével foglalkoztam, és különböző amatőr futó-versenyekre jártam, és ezekről írtam egy blogot. Az itt szerzett tapasztalatok alapján rendeztem egy futóversenyt a felsős diákok számára.

Lukács András: Jövőkutatás

Munkám során azt kutattam, miként fogja a technológia, főként a mesterséges intelligencia fejlődése befolyásolni a munkaerőpiacot. Végül pedig, hogy a változások sokaságának milyen hatása lesz a társadalomra.

Puglisi Leone Emanuel: Privacy

Mi a Privacy és hogyan védjük meg?

Koreny Mihály: A biciklitároló

Évesmunkámnak egy biciklitárolót építettem, kiegészítésként biciklis túrákat írtam hozzá.

Ferenczi Lili Szimónia: A művészet mint terápia

A művészetterápiával való megismerkedés saját élményeken keresztül is és az autizmussal élők által használt nonverbális terápia bemutatása.

Bíró Ábrahám Máté: Természetfotózás

Természetfotókat készítettem, illetve próbáltam tudatosítani magamban a kapcsolatomat a természettel, az akkor átélt élményeket.

Horváth Botond: A zenekarom: Lazur

Szeptemberben hoztam létre a Lazur nevű együttest, akikkel azóta volt egy koncertünk, illetve egy live studio sessionunk. Munkám során a zeneírást, illetve az együttes működését boncolgattam.

Kovács Kende Csaba: Páncélkovácsolás

A lemezvérték és páncélok fejlődése Európában. A saját mellvérték elkészítése.

Mezőgazdasági munka

Legénden – 9. osztály

Óda a háromlábú kutyához

Bercinek hívják ezt a jószágot,
körbejárna az egész világot
Egy baj van ezzel a kutyussal,
nincs kibékülve az autósokkal

Régen történt már az eset,
hogy szegény blöki autó alá esett
Jóban van ő kicsikkel-nagyokkal,
tehenekkel, szárárral, juhokkal
Egy állatot nem bír a tanyán,
ki lehet az? A macska talán?

Egeret keres a szénakazalban,
pedig a Móni fürösztöi tejben-vajban
Budapest és Legénd között ingázik,
mert itt a tanyán ő télen megfázik.

Ne gáncsold ki az első lábát,
és ne is dobáld macskával az árvát
De várjunk csak, mitől is lesz ez óda?
Attól, hogy csupa szépet írunk róla
Megmondom kerek-perec,
szerelmünk örök Veled!

Kinga, Hanna, Virág, Anti, András, Ágoston, Álmos

Kovács Áron: Zene a gyakran heverők számára

Ha az ember arra ébred, hogy bedurrant a dereka, netán nincs levegője, lesántult, vagy éppen a friss műtét helyét kell pátyolgatni, óhatatlanul is kénytelen felmérni új helyzetét. Az teljesen biztos, hogy egy időre az ágyat kell tartózkodási helynek tekinteni, ami két nap után meglehetősen unalmas és fölöttébb lelombozó tud lenni. Ilyenkor kezdődik az idegtépő nyüglődés, aminek forrása mindig ugyanaz a feltett vagy fel nem tett kérdés: mit kezdjek magammal? Már megettük az összes gyümölcsöt és kekszet, amivel elkényeztettek, és egyre nagyobb súllyal borul ránk az unalom.

A megváltást a harmadik nap hozza el, amikor jobb esetben az orvos megengedi az ágy elhagyását, rosszabb esetben még mindig feküdni kell, ellenben felfedezzük ismét, hogy a telefonnal

anno felraktam őket. Így indultam el egy felfedező úton, de nem jutottam messzire, mert az elsőt ismét kihagytam, a másodiknál pedig leragadtam

Gaby Moreno számát eddig valami miatt nem voltam hajlandó meghallgatni, de most a tudatoság foglyaként végighallgatva rá kellett jönnöm, hogy a Nostalgia című dal eddig méltatlanul lett a továbbpörgetés áldozata. Mert elképesztően jól szól, főleg nagy fülesben. Mindig szerettem azokat az énekesnőket, akik hangszeres tudással is rendelkeznek, ez persze az első meghallgatás után nem körvonalazódott, de az első youtube-os kíváncsiskodás után egyértelművé vált, hogy az általam nagyon szeretett Katie Melua, Norah Jones, Tori Amos, Regina Spector mellé immáron teljes joggal sorakozott fel a Guatemalából érkező nem-

nem csak szmájlit lehet küldeni, hanem zenehallgatásra is egyaránt alkalmas Igen ám, de most a bőségzavar okoz komoly fennakadást. A tizenhat gigás memóriakártyánkat ugyan néhány hónappal ezelőtt fullra tömtük zenével, de a negyven mappát most hiába pörgetjük végig tizedszerre, nem találjuk azt az egyetlent, ami passzolna a hangulatunkhoz, meg a kinti időjáráshoz.

Idén sikerült ezt a kört párszor lefutnom, és a vége mindig az volt, hogy unalmasak a zenéim, évek óta ugyanazt hallgatom, nincs semmilyen megújulás, minden előadón vastagon áll a por, dohszagú együttesek próbálnak kegyeimbe férközni, sikertelenül. Olyan szám is volt, amit soha nem hallgattam meg azóta, hogy felraktam. Először arra gondoltam, hogy ezeket a zenéket kellene meghallgatni, hiszen mégiscsak volt oka annak, hogy

csak énekes, hanem egyben gitáros Gaby Moreno. A ma már Grammy-díjas dalszerző Morenóról hamar kiderült, hogy egyaránt énekel angol és spanyol nyelven, első albuma, a "Still the Unknown" tíz évvel ezelőtt jelent meg, és azóta töretlen a szerzői aktivitása. Persze ekkor már nagyon érdekelt, hogy mióta hanyódnak nálam a nemrég felfedezett dala. A "Nostalgia" hétéves, ezek szerint van esély arra, hogy viszonylag régóta meghallgatás nélkül teszem-veszem, pakolom jobbra-balra, míg aztán pár hete hál' istennek végre megszólalhatott. Végighallgatva azóta pár albumot, rájöttem, hogy ha van egyáltalán Moreno-stílus, az egyedül a blues és a latin zene ügyes keverésében jelentkezik, mert a dalok annyira más-más jellegűek, hogy az embernek eszébe sem jut elemezgetni őket, csak hallgatni akarja azokat. Van is miért.

Megkérdeztük...

*Egy középtagozatos diák,
egy gimnazista, egy szülő,
egy tanár, és négy kérdés,
amelyre válaszoltak.*

- 1. Mi a véleményed azokról, akik e-sportolnak?**
- 2. Ha indulnod kéne egy versenyen (bármilyen, akár általad kitalált témában), akkor milyenen indulnál?**
- 3. Része a spiritualitás az életednek? Ha igen, hogyan? Ha nem, miért nem?**
- 4. Milyen körülmények között tudsz koncentráltan tanulni (iskolában, otthon)?**

Vámosi Bendegúz

- 1.** Az e-sport szerintem nem számít sportnak, és akik ezt sport név alatt üzik, azok csak elhitetik magukkal, hogy sportolnak, de igazából csak számítógépes játékokat játszanak nagyon sokat. Igaz, hogy vannak belőle versenyek meg bajnokságok is, de ez szerintem egyáltalán nem sport, csak becsapás.
- 2.** Én nem igazán szeretek versenyezni, de ha indulnom kéne valamilyen versenyen, akkor a fagottversenyt választanám. Az idén megrendezett fagott- és oboaversenyen indultam is, és elég jó eredménnyel zártam. Fagottozni szerintem jól tudok, és jó érzés befejezőkor jó eredményt elérni.
- 3.** Én nem tudok sokat a spiritualitásról. De jobban szeretem a megmagyarázható és kézzelfogható dolgokat.
- 4.** Az iskolában a koncentrált tanulás alapból nagyon nehéz. De szerintem úgy a legkönnyebb, ha a teremben csönd van, és mindenki gyel. Az otthoni tanulás az egészen más. A legfontosabb, hogy a telefonunk ne legyen a közelünkben, mert elvonja a gyelmünket a tanulásról, ezenkívül én be szoktam tenni egy kis ének nélküli ambient zenét, és a fűzetemet megvilágító lámpán kívül minden mást lekapcsolok.

Beyer-Dóczy Jakab

- 1.** Nos, ez nem is olyan egyszerű kérdés. Alapjáraton semmi bajom nem lenne vele, hiszen ha valaki jó egy játékban (pl. a számítógépen), miért ne versenyezhetne ugyanúgy, mint mondjuk egy focista, aki szintén csak „jó egy játékban”, és ha nagyon jó, miért ne élhetne meg belőle? Lehet, hogy a szemnek nem tesz jót, vékonyak és sápadtak lesznek (vagy kövérek és szakállasok), és feltehetőleg nem lesznek sikeresek az élet összes többi dolgában, de ez már a saját döntésük, és ha valakinek ez teljesen rendben van, hát miért ne? Viszont elég sok gyerek nézi ezeket a „sportolókat” pl. a youtube-on, és sokan olyanok akarnak lenni, mint ők. Márpedig követendő példának azért nem nevezném ezt az életmódot.
- 2.** Ez egyszerű kérdés. Nem indulnék semmilyen versenyen. Ha pedig esetleg mégis, akkor valami telefonos játékkal, mivel az összes többi játékban nagyon rossz vagyok. Többnyire azért hívnak a haverjaim játszani, mert ők még velem a csapatban is tudnak nyerni, és szeretnek röhögni azon, hogy mondjuk véletlenül felrobbantom magam...
- 3.** Nos valamennyire igen. Az a baj, hogy képtelen vagyok akár egy pillanatra is nem csinálni semmit, tehát ha épp nincs dolgom, vagy a hajamat tépem, vagy körbe-körbe járkálok, vagy pedig játszom a telefonomon. És mivel elég gyakran előfordul, hogy egy-egy percre vagy fél órára nincs mit csinálnom, elég gyakran játszom a telefonomon. Ennek köszönhetően kicsit függő vagyok, és ha mondjuk, lemerülök van, hogy nem tudok mit csinálni (na meg kitépem az összes hajam).

4. Körülbelül semennyire. De sosem tudtam, úgyszólván ezt nem a játékokra fognám. Egy átlagos órán legfeljebb 2 percig tudok gyelni, aztán vagy rámszólnak, vagy pár perc múlva észreveszem, hogy fogalmam sincs, miről van szó, és megint gyelek két percig... vagy felébredek. Persze ez csak azt mutatja, hogy a koncentrációs képességeim eleve nem voltak jók, de ez nem jelenti azt, hogy a játékok nem rontottak a helyzeten. Valószínűleg tovább rontottak rajta.

Sass Balázs

1. Valamit jelent, hogy utána kellett nézmem, jóra asszociálok-e az “e-sport” kifejezés kapcsán. Nyilván nagyon sok mindent lehet sportként üzni, a lényeg, hogy a határainkat feszegetve, nehézségeket túrva és elsősorban magunkkal mérközve tréningezzünk, hogyan tudunk újra meg újra győzelmet aratni gyengeségeink felett.

Hétköznapi értelemben erről leginkább a zikai erőfeszítés jut az eszembe, bár tudom, hogy a sakk is sportnak minősül.

Az is elgondolkodtató, hogy a versenysportok mérközéseit elvétve illetném a “sportszerű” jelzővel. Valószínűleg nem azon múlik, mit csinál az ember, hanem azon, hogyan (akárcsak a művészet esetében).

2. Csak a barátságos versenyt szeretem, amely nem a másik eltiprására törekszik, hanem a közös játékokra. Ilyet viszont bármiben, bármikor el tudok képzelni a szűnyogcsipés gyűjtésétől kezdve a kekszszévig, csak jól szórakozzunk.

3. Erről a következőt találtam: “A spirituális ember vallja, hogy élete nem önmagáért való - nem öncélú, hanem egy magasabb szintű rendet, célt és értelmet szolgál.”

Ha ezt a célt és értelmet nem akarjuk konkrétan meghatározni, akkor a spiritualitást vállalom.

A tudomány sosem ad választ hasonlóan komoly kérdésekre, csak használható formában fogalmaz meg jelenségeket.

Erre a kedvenc példám:

– Miért esnek le az elejtett dolgok?

– A gravitáció miatt.

– Mi az a gravitáció?

– Magyarul tömegvonzás, a közös neve azoknak a jelenségeknek, hogy pl. az elejtett dolgok leesnek.

– Akkor a dolgok azért esnek le mert .., mert a dolgok leesnek?

Hát igen!

4. A feladat összetettségén, mélységén múlik, mennyire kell összpontosítanom:

A hétköznapi teendőket (pl. dolgozatok javítása, könyv olvasása) általában társaságban, hangos zaj, zene mellett is el tudom végezni, ám egy komoly tudományos cikk értelmezéséhez vagy pl. versíráshoz teljes csöndre, nyugalomra van szükségem, és fél óránként pihennem kell, különben nem jutok vele előre.

Tiszavári Ágnes

1. Nem tudom, mi az az e-sport! Inkább a fedett pályás prózamondás.

2. Fejbölmesezés-maraton. Váltóban, hogy legyen csapatom!

3. Része. Nyitott szemmel járok. Hálát adok. Nehéz beszélni erről, inkább mellékelem egy fotómat.

4. Csendben. Szakaszosan. Régen heavy metalt hallgattam, de zavart közben a tanulás. Az iskolában úgy, hogy a művészeti órák rengeteget segítenek.

Roderick Gordon: Spiral című regényének részlete (fordította: Császma Dániel)

Miután Chester felöltözött és kilépett a hálószobájából, végigment a hallon hosszú lépéseket téve, hogy lazítson a lábain. Kettőt koppantott Will ajtaján, ahogy elment mellette, tudatva barátjával, ő már felkelt, de válaszra nem várt. A földszinten nem volt jele annak, hogy valaki már járt arra, Parry dolgozószobájának ajtaja gondosan zárva volt, mint mindig. Chester elidőzött előtte egy kicsit, most az egyszer a nyomtató nem működött, és egy hangot sem hallott bentről. Kinyitotta a nappali ajtaját és belépett. Meleg volt a kandallóban lobogó tűztől, amelyikkel szemben, egy kockás utazószőnyegen keresztbe tett lábbal ült Mrs. Burrows.

A szeme csukva volt, az arca üresnek tűnt, és noha hallania kellett, hogy Chester bejön, nem mondott semmit. A ő nem tudta, mitévő legyen; szóljon, hogy ott van és kockáztassa azt, hogy megzavarja, vagy egyszerűen csak osonjon ki a szobából, és hagyja magára?

Egy pu anásra összerezent, mögötte Will ugrott le az utolsó lépcsőfokokon.

– Korán keltél – jelentette be Chesternek hangosan – Fogadok, hogy – elhalkult, amikor Chester a szája elé emelte ujját, és Mrs. Burrowsra mutatott.

– Minden rendben – mondta Will – Csak meditál. Minden reggel szokott.

– Hall minket? – kérdezte Chester még mindig halkán beszélve.

Will vállat vont – Azt hiszem, de ha akar, akkor transzban tud maradni.

Noha Mrs. Burrows szemei zárva voltak, és olyannak tűnt, mint aki még csak nem is lélegzik, az állkapcsa hirtelen kinyílt. Hidegnek tűnő levegő áradt a szájából. A szobában levő magas hőmérséklet ellenére pár pillanatra pára kezdett lebegni kifejezéstelen arca előtt.

– Ezt hogy csinálja? – suttogta Chester.

– Nem t'om – válaszolt Will oda se hederítve. Jobban izgatták a gyomrából érkező morgó hangok. A bejárat felé pillantott a válla fölött.

– Nem érzem az illatát annak, hogy bármi is készülne a konyhában Farkaséhes vagyok Mit meg nem adnék Parry egyik sültjéért!

Chester komoran megrázta a fejét. – Azt hiszem, nincs szerencsénk ezen a téren. Túl elfoglalt ahhoz, hogy főzzön. Valami egész biztosan folyik itt.

– A hírek szerint nem – mondta Will. Előző este próbáltak valamit kideríteni, de kudarcot vallottak. Rámutatott a nappali sarkában lévő táblára. – Talán nekünk sem lesz ma kommandóiskola.

Amellett, hogy a úkat edzésre bátorította, Parry mindent megtett azért is, hogy elméjüket is frissen tartsa azzal, hogy minden reggel órákat tartott nekik. Átadta a úknak azt, amihez a legjobban értett, tehát némileg furcsa órákat: térképolvásó, katonai taktikai és hadműveletekről szóló oktatást kaptak

– Úttorlaszok és tűzblokkoló területek – idézte fel Chester, mit mondott Parry a csapdaelméletről.

– Nekem a harckocsivezetés technikája volt a kedvencem – mosolygott Will – Ez az, amit nem tanítottak az iskolánkban High eldben.

Chester elgondolkodott egy pillanatra – Csak gondolj bele, hány órát hagytunk ki tavaly Egy örökkévalóságnak tűnik. Alig emlékszem valamire..., kivéve arra a kis szemét Speedre, akit jól helyretettünk

– Még mindig azon csodálkozom, hogy Parry ránk bízta szeretett Land Roverét – folytatta Will, nem igazán gyelve barátjára. – Tényleg azt gondoltam, hogy fel fog borulni, amikor lefulladtam vele a lejtőn – Chester egy kuncogással tért vissza a jelenbe – Ja És nem volt túl boldog, amikor letörtem a visszapillantó tükröt egy fának ütközve, ugye?

– Nem kifejezetten – erősítette meg Parry az ajtóból Chester félenken nézett rá, miközben az öregember folytatta – Attól félek, ma reggel nektek kell gondoskodnotok magatokról úk. Egész éjszaka fent voltam, és elemeztem a helyzetet

– Szóval a styxek azok? – kérdezte Will

– Minden jel rájuk vall Ha igazam van, most kezdtek ténykedésük második fázisát – ráncolta össze Parry a homlokát – Még mindig nem értem, hogy mi volt az a két hónapos kihagyás, miután a frontális támadásokkal zűrzavart keltettek a belvárosban.

– De a legutóbbi események komolyak? – kérdezte Will Parry bólinott – És átkozottul jól kitervelték

ifjújság - Pályázat

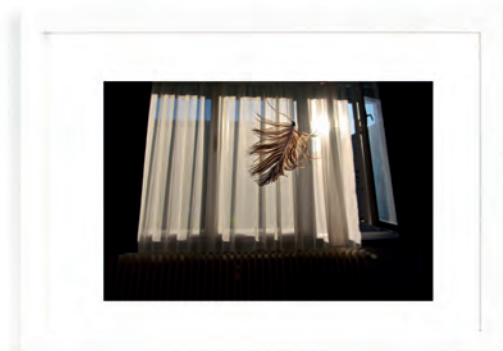
2018/2019

Levegő volt az ifjújság fotópályázatának a témája, az irodalmi és illusztrációs pályázatnak pedig: A csodatévő forrás.

A fotópályázatra beküldött anyagokból láthattok itt egy montázst. Köszönjük a részvételeteket, gratulálunk az alkotásaitokhoz!

Palumby Mihály

Hujber Benedek

Darabos Olivér

Mihálcz Ágoston

Agus Lili

Szántó Domonkos

Legény- és Leány-barlang, Kémény sziklak

A nyári melegben jólesik az erdő árnyékában sétálni. Most egy rövid, ám rendkívül látványos kirándulást szeretnék nektek ajánlani. Kiindulási pontként Klastrompusztát ajánlom. A Keszthelyhez tartozó település nevezetessége az itt állt pálos kolostor romja. Ennek a közelében találtok parkolót, és innen indulnak a turistautak is. A kék barlang jelzésen induljatok el felfelé. Ez a jelzés toronyiránt vezet a Legény-barlanghoz. Ha egy kicsit kényelmesebb útra vágytok, akkor me-

nézni a kis zugokba is. Mindkét barlangban vajsajtóval vannak lezárva azok a részek, ahova már veszélyes lenne bemenni. A kék jelzés vezet a Legény-barlanghoz, míg a piros a Leány-barlanghoz. Amikor végignéztétek a barlangokat, menjetek vissza a piros sáv jelzésre. Itt megint egy kicsit felfelé kell menni, de megéri. Egy kilométer múlva eléritek a zöld kereszt jelzést. Itt fordultok balra, majd 400 méter múlva, a zöld háromszög jelzésen menjetek ki a Kémény-sziklára. A szirteknél fokozott gyelem szükséges. Jó időben mindenképpen érdemes kiülni a sziklákra, mert nagyszerű panoráma nyílik Klastrompusztára és a környező hegyekre. Akik gyelmesek, azok a barlangok környékét is láthatják. Miután kipihentétek magatokat, vissza kell menni a zöld kereszt jelzésre, majd balra kanyarodva menjetek tovább a sárga sáv jelzésig. Ez az út már visszavezet Klastrompusztára. A kirándulás után érdemes megnézni a kolostor romjait is. A kapu mindig nyitva van, bármikor be lehet menni.

Szívesen ajánlom ezt a túrát akár kisebb gyerekekkel is, mert a látványos pontok között nem kell nagyon nagy utat megtenni, az út összesen kb. 5 km. A barlangokhoz felvezető intenzív emelkedő jelenthet nehézséget, de a barlangok miatt mindenképpen megéri. A Kémény-szikla pedig a Pilis kilátópontjai közül az egyik kedvencem.

Kalandra fel, irány a Legény-, Leány-barlang és a Kémény-szikla!

Lőrinczné Deák Eszter

hetek a sárga sáv és piros sáv jelzéseken is, ez egy kicsit hosszabb, de nem annyira meredek út. A kék és a piros barlang jelzések kereszteződésénél találhattok egy tájékoztató táblát az itt található barlangokról. A Legény- és Leány-barlangokat sokáig különálló barlangoknak gondolták. A folyamatos kutatások során 1997-ben találtak két ponton is átjárót a két barlang között. A további kutatómunkák eredményeként sikerült további barlangokkal is összeköttetést találni, így alakult ki az Ariadne-barlangrendszer, amely hazánk harmadik leghosszabb barlangrendszere. A barlangokhoz nagyon meredek út vezet fel, mégis érdemes felmenni, egyrészt a kilátás miatt, másrészt mert egy kicsit mindkét barlangba be lehet menni. Érdemes lámpát vinni, hogy be tudjatok

2 Egy kis angol

Keresd meg az alábbi szavak ellentétét.

GO
UP
IN
HIGH

PUSH
OVER
FIRST
LONG

SLOW
FORWARD

T	H	P	E	B	O	P
S	O	O	F	A	S	T
A	I	T	T	C	E	R
L	F	S	U	K	O	H
L	O	D	O	W	N	H
L	O	W	O	A	A	S
U	N	D	E	R	S	L
P	I	T	E	D	I	S

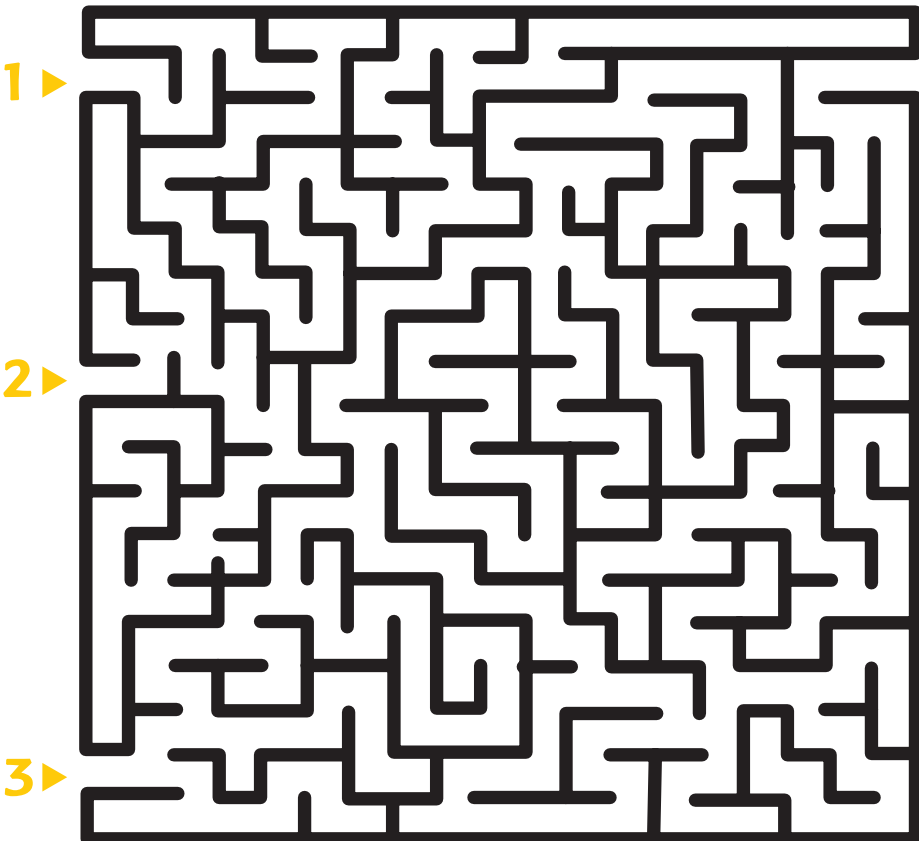
1 Egy kis matek

 x = 36 =

 + = 9 =

 + : =

3 Labirintus

(György Kristóf rejtvénye)